

Säg, min broder! hvad du dömmar
 Just om detta tiggeri:
 Icke tror jag att du glömmar
 Hvad härom förr talat vi.

Nej, jag säger, som jag sade:
 Lögn och lättja, begge två —
 Tvenne laster till du lade,
 Äfven kan det vara så.

Detta allt, det barnen bringar,
 Att kring torg och gator gå
 Och en usel moder tvingar
 Äfven dem att göra så.

Vanligheten helgar medlen:

Andra flickor göra så,
 Säger flickan. Här är sedlen,
 Mamma! som jag skaffat, nå!

Äfven herr'n som slanten kastar
 Fram åt barnet, gör ej rätt,
 Jag ock honom lika lastar;
 Ty så födes lasten lätt.

Så uppväxer tiggarflickan,
 Aldrig gagn hon göra vill;
 Ej en gång med strumpestickan
 Ser du henne bjuda till.

Ett, tu, try kläds hon till damen,
 Syn's en tid i lyxens värld;
 Blandar sig ock med på balen,
 Offer sig åt last och fjärd.

TIGGAR-FLICKORNA

PÅ

RIDDARHUSTORGET.

STOCKHOLM,
 TRYCKT HOS RUDOLF WALL.
 1849.

TIGGAR-FLICKORNA

RIDARHUSTORGET

STOCKHOLM

TRYKT HOS RUDOLF WALL

1849

In till Winters ofta löpa
Fina sprättar, dricka thé;
Bröd ocb caffè de ock köpa,
Om cigarrer de ock be.

Sedan de sin tidning läsit,
Smickrat flickorna en stund,
Och betala ej förgätit,
Lockat på sin stora hund,

Gå de ut i stora hopar,
Stadna se'n på trottoar'n,
Discurera — men då ropar
Ett och annat flickebarn:

Söta herre! Gif mig slanten,
Att jag får i dag till bröd,
Mamma ej en gång har panten,
För att låna på, till stöd.

Herre goda, lilla, söta!
Ropar med en jemmerton
Åter en — och flera möta,
Kommande från Munkebron.

Tätt till herreflocken flickor
Slutat sig uti en ring;
En del ha i korgar stickor,
En del ha ock ingenting!

Alla skrika, låtsa gråta,
Ropa, bedja om en slant;
Ja, de niga, illa låta,
Dagligt syns att det är sannt.